

[Lone Dybkjær]

hvad det er for mennesker, der har sværere ved at finde beskæftigelse.

Nu vi taler om handicapområdet, så laves der også en kampagne, men jeg tror, at vi er nødt til at udvide begrebet til at omfatte personer, der af den ene eller den anden grund ikke kan være 120 pct. effektive, og så o.k. med det. Jeg tror, at det vil føre til en bedre udvikling i samfundet, hvis vi gør det på den måde frem for at lade, som om vi kan lave en eller anden brokkasse.

Jeg vil med det samme sige, at jeg ikke vil beskyldte samordningsministeren for det, men at der er tendenser til det i diskussionen.

Samordningsministeren (Mimi Jakobsen):

Jeg ville også være meget, meget ked af at være blevet misforstået på dette område.

Noget af det, jeg selv mener der er mest perspektivrigt på hele serviceområdet, er, at vi er kommet væk fra synspunktet om, at det var nedværdigende at gøre rent og passe børn, og at det var noget forfærdeligt noget at beskæftige sig med. Væk med det! I hvert fald at passe børn er noget af det mest betroede arbejde, og at blive lukket ind i andre folks private hjem for at gøre rent kan vel heller ikke siges at være betydningsløst.

Det er en hel anden tænkning, vi skal have fat i, og jeg er meget enig i at fremdrage dette med kvalitet nu. Et af de konkrete initiativer i forbindelse med erhvervsredegørelsen er, at vi i de kommende to måneder finder ud af, hvordan vi kan få etableret et kvalitetscenter, hvor både offentlige og private sammen kan finde fælles definition på, hvad kvalitet egentlig er. Fru Pia Gjellerup var også inde på, hvad kvaliteten egentlig er i en god hjemmehjælp. For fru Hansen kan den være, at der skal være absolut rent under karmoden, og at gardinerne skal vaskes hver 14. dag, men fru Larsen kan godt være bedøvende ligeglad med, om der ligger nogle nullermænd. Hun vil bare gerne sidde og have en kop kaffe, gå med ud og lave lidt god mad i køkkenet, eller hvad det nu kan være.

Kvalitet er jo, at man lever sig ind i det, det menneske, man har med at gøre, efterspørger, og lever op til at give den service, personen faktisk ønsker, og ikke, hvad systemet i øvrigt kan tilbyde i denne uge. Derfor er hele spørgsmålet om kvalitet af service både på hjemmemarkedet og sandelig også, hvis vi skal ekspor-

tere den som tjenesteydelser, helt afgørende, og derfor er det bevidst, at vi i denne redegørelse har lagt ordet udlicitering bag os.

Vi vil så gerne væk fra den ideologiske diskussion, som nogle fremhævede lidt rigeligt, om, at privat var godt og offentligt var skidt, og bare det var privat, blev det sådan og sådan, for det var alt for firkantet set. Hvis vi skal sælge tjenesteydelser, velfærdsydelser og alt det dér, vi er verdensmestre i i Danmark – og vi har sandelig også brugt mange penge på det i årenes løb, så det ville da være tåbeligt, hvis vi ikke forsøgte at få nogle af dem hjem igen – kan vi kun gøre det på områder, hvor det offentlige faktisk har gjort det vældig godt; f.eks. har vi fået en ældrepolitik med tilbud til de ældre, som de ikke har i nogen andre lande, et hospitalsvæsen, der fungerer bedre, og hjælpemidler for handicappede, der bare er langt bedre end i alle andre lande. Det er kun, hvor det offentlige virkelig har gjort det godt, at vi kan invitere private med og spørge, om de vil hjælpe os med at få eksporteret det ved, at de i lokalt regi siger, at nu laver vi det sammen, og at det vil sætte os alle sammen i stand til at eksportere det.

Vi kan diskutere meget længe, hvad vi har råd til i samfundet, og det gør vi jo jævnlig i dette høje Ting, men der er én ting, vi efter min mening ikke har råd til, og det er i et land – som jeg plejer at sige – på størrelse med en middelstor australsk fårefarm at blive ved med at føre religionskrig mellem den offentlige og den private sektor. Nu må vi holde op med det narreværk!

Som statsministeren sagde i åbningstalen, er de to sektorer hinandens forudsætninger og ikke modsætninger, og vi er 5 mio. mennesker, der skal klare os med GATT, det indre marked, Østlande og lavtlønsområder; vi har altså ikke tid eller råd til at bruge mere krudt på det. Derfor skal den nye Velfærdskommission have et udvalg under sig, så vi ikke stiller alle barriererne op. Tak, dem kender vi! I 10 år har vi hørt om, hvilke barriereproblemer der er; nu vil vi se nogle konkrete modeller for, hvordan det her kan gøres, og derfor skal vi have nogle borgmestre fra forskellige partier og forskellige egne af landet ind sammen med nogle private virksomheder, der er interesseret i dette, og de skal sætte sig ned og finde nogle modeller for, hvordan de selv kunne tænke sig at gøre det i